EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

28. juuli 2011 *

Kohtuasjas C-554/09,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Oberlandesgericht Stuttgarti (Saksamaa) 17. detsembri 2009. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 31. detsembril 2009, kriminaalasjas

Andreas Michael Seegeri süüdistuses,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja esimees A. Tizzano, kohtunikud J.-J. Kasel, A. Borg Barthet, E. Levits ja M. Berger (ettekandja),

kohtujurist: P. Cruz Villalón,
kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

– M. Seeger, esindaja: *Rechtsanwalt* H.-J. Rieder,

– Ühendkuningriigi valitsus, esindaja: S. Hathaway,

– Euroopa Komisjon, esindajad: N. Yerrell ja F. W. Bulst,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. märtsi 2006. aasta määruse (EÜ) nr 561/2006, mis käsitleb teatavate autovedusid käsitlevate sotsiaalõigusnormide ühtlustamist ja millega muudetakse nõukogu määrusi (EMÜ) nr 3821/85 ja (EÜ) nr 2135/98 ning tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrus (EMÜ) nr 3820/85 (ELT L 102, lk 1), artikli 13 lõike 1 punkti d teise taande tõlgendamist.

2 See taotlus esitati kriminaalasjas A. M. Seegeri süüdistuses selles, et ta rikkus nõukogu 20. detsembri 1985. aasta määruse (EMÜ) nr 3821/85 autovedudel kasutatavate sõidumeerikute kohta (EÜT L 370, lk 8; ELT eriväljaanne 07/01, lk 227) (muudetud määrusega nr 561/2006) (edaspidi „määrus nr 3821/85") artikli 3 lõike 1 esimese lause ja artikli 15 lõike 7 ettekirjutusi.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

3 Määruse nr 3821/85 artikkel 3 näeb ette:

„1. Sõidumeerik paigaldatakse ja seda kasutatakse liikmesriigis registreeritud sõidukites, mida kasutatakse reisijate või kauba autoveol ja mis on registreeritud ühes liikmesriigis, välja arvatud määruse (EÜ) nr 561/2006 artiklis 3 osutatud sõidukid. […]

2. Liikmesriigid võivad anda käesoleva määruse kohaldamisel erandi määruse (EÜ) nr 561/2006 artikli 13 lõigetes 1 ja 3 osutatud sõidukite suhtes.

[…]"

4 Määruse nr 3821/85 artikli 15 lõige 7 on sõnastatud järgmiselt:

„7. a) Kui juht juhib sõidukit, mis on varustatud sõidumeerikuga I lisa kohaselt, peab ta suutma kontrolliametnikule selle nõudmisel igal ajal esitada:

i) jooksva nädala salvestuslehed ja juhi poolt eelnenud 15 päeval kasutatud salvestuslehed;

[…]

Pärast 1. jaanuari 2008 hõlmavad alapunktides i ja iii osutatud ajavahemikud siiski jooksvat päeva ja eelnenud 28 päeva.

[…]”

5 Määruse nr 561/2006 artikkel 1 sätestab:

„Käesoleva määrusega kehtestatakse eeskirjad kauba- ja reisijateveoga hõivatud sõidukijuhtide sõiduaegade, vaheaegade ja puhkeperioodide kohta, et ühtlustada konkurentsitingimusi sisetranspordi liikide, eriti autoveosektori osas ning parandada töötingimusi ja liiklusohutust. Lisaks sellele on käesoleva määruse eesmärgiks aidata kaasa järelevalve ja haldussunni praktika parandamisele liikmesriikides, samuti töökorralduse parandamisele autoveosektoris.”

6 Nimetatud määruse artikli 2 lõige 1 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Käesolevat määrust kohaldatakse autoveo korral, mille puhul on tegemist:

a) kaubaveoks kasutatavate sõidukitega, mille lubatud täismass koos haagise või poolhaagisega ületab 3,5 tonni, või

b) reisijateveoks […]”

7 Sama määruse artikkel 3 näeb ette:

„Käesolevat määrust ei kohaldata vedude korral, mille puhul on tegemist:

[…]

h) kaupade mitteäriliseks veoks kasutatavate sõidukite või sõidukite kombinatsioonidega, mille lubatud täismass ei ületa 7,5 tonni;

[…]”

8 Määruse nr 561/2006 artikli 13 lõige 1 näeb ette:

„Tingimusel et artiklis 1 sätestatud eesmärkide saavutamist ei seata ohtu, võib iga liikmesriik lubada erandeid artiklite 5–9 osas, sätestades oma territooriumil või kokkuleppel asjaomaste liikmesriikidega mõne teise liikmesriigi territooriumil eranditele individuaalsed tingimused, mida kohaldatakse vedudele ühte või mitmesse järgmisesse kategooriasse kuuluvate sõidukitega:

[…]

d) sõidukid või sõidukite kombinatsioon, mille lubatud täismass ei ületa 7,5 tonni ja mida kasutavad:

[…]

– selliste materjalide, seadmete või masinate veoks, mida juht vajab seoses oma tööga.

Neid sõidukeid tohib kasutada ettevõtte asukohast 50 km raadiuses, tingimusel et sõiduki juhtimine ei ole juhi põhitegevus;

[…]”

Siseriiklik õigus

9 Sõidukijuhi seaduse (Fahrpersonalgesetz 19. veebruari 1987. aasta redaktsioonis (*BGBl.* 1987 I, lk 640), muudetud 6. juuli 2007. aasta seadusega (*BGBl.* 2007 I, lk 1270, edaspidi „FPG")) § 8 on sõnastatud järgmiselt:

„(1) Väärteo paneb toime isik, kes ettekavatsetult või hooletuse tõttu rikub

1. ettevõtjana […]

2. sõidukijuhina […]

   a) seadust vastavalt […]

   b) määruse (EMÜ) nr 3821/85 […] sätet

   […]

3. sõiduki omanikuna […]

(2) Väärteo eest võib lõike 1 punktis 1 ja punktis 3 ette nähtud juhtudel määrata kuni 15 000 euro suuruse rahatrahvi, muudel juhtudel kuni 5 000 euro suuruse rahatrahvi."

10 27. juuni 2005. aasta sõidukijuhi määruse (Fahrpersonalverordnung (*BGBl.* 2005 I, lk 182), muudetud 22. jaanuari 2008. aasta määrusega (*BGBl.* 2008 I, lk 54, edaspidi „FPV")) § 18 on sõnastatud järgmiselt:

„(1) Vastavalt määruse (EÜ) nr 561/2006 artikli 13 lõikele 1 ja määruse (EMÜ) nr 3821/85 artikli 3 lõikele 2 ei kohaldata määruse (EÜ) nr 561/2006 ja määruse (EMÜ) nr 3821/85 artikleid 5–9 [FPG] kohaldamisalas olevate järgmiste sõidukite suhtes:

[…]

4. sõidukid või sõidukite kombinatsioon, mille lubatud täismass ei ületa 7,5 tonni ja mida kasutavad ettevõtte asukohast 50 km raadiuses

[…]

b) selliste materjalide, seadmete või masinate veoks, mida juht vajab seoses oma tööga, nt sõidukid, millel on vastavaks eesmärgiks teatud spetsiaalne sisseseade ja mida kasutatakse müügisõidukitena avalikel turgudel või rändkauplustena,

kui sõiduki juhtimine ei ole juhi põhitegevus.

[…]"

11 FPV § 23 sätestab:

„(1) Väärteo [FPG] § 8 lõike 1 punkti 1 alapunkti b tähenduses paneb toime isik, kes ettevõtjana […]

(2) Väärteo [FPG] § 8 lõike 1 punkti 2 alapunkti b tähenduses paneb toime isik, kes sõidukijuhina rikub määrust (EMÜ) nr 3821/85 sellega, et ta ettekavatsetult või hooletuse tõttu

1. ei kasuta vastupidi artikli 3 lõike 1 lause esimesele poolele sõidumeerikut,

[…]

11. ei esita või ei esita õigeaegselt vastupidi artikli 15 lõike 7 punktidele a või b salvestuslehti, sõidukaarti, väljatrükki või käsikirjalist üleskirjutust,

[…]”

Menetlus põhikohtuasjas ja eelotsuse küsimus

12 A. M. Seeger on veini- ja joogikaupluse omanik Stuttgartis (Saksamaa), kes pakub oma klientidele kaupade kojutoimetamise teenust. Keskmiselt korra nädalas varustab ta maksimaalselt 10–15 km raadiuses ligikaudu 30–40 klienti. Menetlusaluse isiku juures töötab selleks üks töötaja.

13 3. märtsil 2008 sõitis A. M. Seeger oma veoautoga, mille lubatud täismass on 7,49 tonni, ligikaudu 15 km Stuttgartist asuva Esslingen-am-Neckari omavalitsusüksuse (Saksamaa) territooriumil, kasutamata vastavalt määrusele nr 3821/85 paigaldatud sõidumeerikut. Menetlusalune isik ei olnud sisse seadnud salvestuslehte ega suutnud teda kinni pidanud ametnikele nende nõudmisel esitada ka eelnenud 28 kalendripäeva salvestuslehti.

14 A. M. Seegeri sõidukis oli tühi taara, nimelt tühjad joogipudelid, mille ta soovis Esslingen-am-Neckaris asuvale tarnijale tagasi viia. Tühi taara ei pärinenud menetlusaluse isiku isiklikust kasutusest, vaid tema äritegevusest.

15 Amtsgericht Suttgart (Stuttgarti kohalik esimese astme kohus) nägi selles kahte rikkumist, nimelt FPG § 8 lõike 1 punkti 2 alapunkti b ning FPV § 23 lõike 2 punkti 11 rikkumist, ning määras 17. märtsi 2009. aasta otsusega A. M. Seegerile karistuseks 200 euro suuruse rahatrahvi.

16 Nimetatud kohus tuvastas, et sõiduki juhtimine ei kujuta endast A. M. Seegeri põhitegevust, kuna see toimub tema kaupluses, kus ta peamiselt võtab vastu ja teenindab oma kliente, samas kui kojuveo teenuse näol on tegemist üksnes korra nädalas osutatava lisateenusega. Sama kohtu sõnul ei toimu jookide ostmisega seotud sõidud ja tühja taara tagasi transportimine iga päev ja need on ajaliselt tunduvalt väiksema mahuga kui kaupluses toimuv müük.

17 Amtsgericht Stuttgart jättis FPV § 18 lõike 1 punkti 4 alapunktis b ette nähtud erandi kohaldamata põhjendusel, et transporditav tühi taara ei ole „materjal" nimetatud sätte tähenduses, kuna seda ei töödelda ümber, vaid seda tuleb käsitada pigem müügiks mõeldud kaubana.

18 A. M. Seeger kaebas 17. märtsi 2009. aasta otsuse edasi Oberlandesgericht Stuttgarti, väites oma apellatsioonkaebuses, et käesoleval juhul ei ole määruse (EÜ) nr 561/2006 artikli 13 lõike 1 punkti d teises taandes esineva mõiste „materjal" lai tõlgendamine vastuolus selle määruse eesmärgiga, täpsemalt liiklusohutuse tagamisega ja konkurentsi reguleerimisega.

19 Stuttgarti peaprokuratuur taotles menetluse peatamist ning eelotsusetaotluse esitamist Euroopa Kohtule, sest küsimus, kas nimetatud mõiste „materjal" hõlmab ka jookidega kaupleja joogipudeleid ja tühja taarat, tuleb otsustada Euroopa Liidu õiguse alusel.

20 Oberlandesgericht Stuttgart rõhutab, et seni on Euroopa Kohus üksnes 17. märtsi 2005. aasta kohtuasjas C-128/04: Raemdonck ja Raemdonck-Janssens (EKL 2005, lk I-2445) käsitlenud küsimust, kuidas tõlgendada nõukogu 20. detsembri 1985. aasta määruse (EMÜ) nr 3820/85 teatavate autovedusid käsitlevate sotsiaalõigusnormide ühtlustamise kohta (EÜT L 370, lk 1; ELT eriväljaanne 05/01, lk 319) – mille tunnistas kehtetuks ja mille alates 11. aprillist 2007 asendas määrus nr 561/2006 – artikli 13 lõike 1 punktis g kasutatud mõistet „materjal". Nimetatud kohus leiab, et seda, kas „materjali" all eespool nimetatud määruse mõttes tuleb mõista ka tühja taarat, st jookidega kaupleja pakkematerjali, ei saa selle kohtupraktika alusel, võttes arvesse kõnealuse sätte sõnastust, selle konteksti ja eeskirjade eesmärki, mis on üle võetud ka määruse nr 561/2006 artikli 13 lõike 1 punkti d teises taandes, üheselt määratleda.

21 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnul pooldatakse sellist mõiste „materjal" laia tõlgendamist nii siseriiklikus kohtupraktikas kui ka erialakirjanduses. Teisest küljest märgib Oberlandesgericht Stuttgart, et pakendid ei ole veini ja jookidega kaupleva ettevõtja tegevuse lähtepunktiks sellisel moel, et nendega teostatakse tööülesandeid, nagu see oli seoses ehitusmaterjalide või masinatega eespool viidatud kohtuasjas Raemdonck ja Raemdonck-Janssens. Samas ei lähe aga põhikohtuasjas käsitletavad transportimissõidud määrusega nr 561/2006 taotletavate eesmärkidega vastuollu.

22 Oberlandesgericht Stuttgart otsustas seega menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas mõistet „materjal" […] määruse […] nr 561/2006 […] artikli 13 lõike 1 punkti d teises taandes võib tõlgendada nii, et selle hulka kuulub ka selline pakkematerjal nagu tühjad joogipudelid, mida transpordib veini ja jookidega kauplev ettevõtja, kes peab kauplust, varustab korra nädalas oma kliente ja kogub seejuures kokku tühja taara, et see oma hulgikaupmeestele viia?"

Eelotsuse küsimus

23 Eelotsuse küsimusele vastamiseks tuleb esmalt märkida, et määruse nr 3820/85 artikli 13 lõike 1 punktis g sisalduvat mõistet „materjal" on Euroopa Kohus eespool viidatud kohtuotsuses Raemdonck ja Raemdonck-Janssens juba tõlgendanud.

24 Kuna määrus nr 561/2006 ei toonud kaasa muid sisulisi muudatusi määruse nr 3820/85 artikli 13 lõike 1 punktis g ette nähtud erandi kohaldamise tingimustesse kui ühe lisatingimuse, et sõiduki maksimaalne lubatud täismass ei ületa 7,5 tonni, ja täpsustuse, et juht võib vedada „masinaid", mida ta vajab seoses oma tööga, siis on tõlgendus, mille Euroopa Kohus on andnud eespool viidatud kohtuotsuses Raemdonck ja Raemdonck-Janssens selles sättes esinevale mõistele „materjal", kohaldatav ka määruse nr 561/2006 artikli 13 lõike 1 punkti d teises taandes esinevale mõistele „materjal".

25 Nimetatud kohtuotsusest ilmneb, et mõistet „materjal" tuleb mõista laiemalt kui mõistet „seadmed", kuna esimese mõiste alla kuuluvad kaubad, mida asjaomase sõiduki juht vajab või kasutab seoses oma tööga, ning järelikult võib see hõlmata tema valmistatava lõpptoote või lõpetatavate tööde komponente. Siit järeldub, et materjal on mõeldud kasutamiseks või et seda vajatakse muude asjade loomiseks, muutmiseks või ümbertöötlemiseks, mitte aga ei ole mõeldud lihtsalt tarne, müügi või kõrvaldamise eesmärgil transportimiseks. Kuna materjali suhtes on ette nähtud ümbertöötlemisprotsess, ei kujuta see endast kasutaja poolt müügiks mõeldud kaupa.

26 Selles osas tuleb tõdeda, et niisugune veini- ja joogikaupmees nagu A. M. Seeger transportis vaid tühje pudeleid. Tegelikult ei ole need tema põhitegevuses vajalikud kaubad, nagu Ühendkuningriik ja Euroopa Komisjon oma kirjalikes märkustes õigesti märgivad. A. M. Seegeri poolt transporditud tühje pudeleid ei töödeldud ega ümbertöödeldud ning neid ei lisatud teisele tootele ega kasutatud seoses tööga. Nad ei ole vajalikud koostisosadena, toorainena või koostisainena mis tahes toote jaoks, mida niisugune ettevõtja valmistab, või töö jaoks, mida ta teeb. Lõpetuseks ei kujuta need endast ei seadmeid ega instrumente, mida vajatakse mis tahes toote valmistamiseks.

27 Pealegi, kuigi vastab tõele, et põhikohtuasjas kõne all olevaid tühje pudeleid kasuti ärilisel eesmärgil ning et tõenäoliselt ei olnud A. M. Seegeril tasuvusest ja seega puhtalt subjektiivsetest kaalutlustest lähtuvalt muud võimalust, kui need ise klientide käest kokku koguda, ei piisa sellest asjaolust tähistamaks seda, et need jäävad objektiivse mõiste „materjal" alla määruse nr 561/2006 artikli 13 lõike 1 punkti d teise taande tähenduses.

28 Niisugust mõiste „materjal" tõlgendust kinnitab ka kõikide määruse nr 561/2006 artikli 13 lõikes 1 esinevate erandite süstemaatiline tõlgendamine.

29 See säte näeb ette erandid nimetatud määruse artiklite 5–9 osas, muu hulgas sõidukitele, mida kasutatakse taludest piima kogumiseks ning taludesse piimamahutite tagastamiseks või sõidukitele, mida kasutatakse seoses olmejäätmete kogumise ja kõrvaldamisega.

30 Selles osas tuleb märkida, et mõiste „materjal" tõlgendus, mida pooldab A. M. Seeger, laieneb tühjadele pakenditele ja konteineritele nii, et see hõlmaks ka ülalnimetatud spetsiifilisi erandeid ja muudaks need sisuliselt või isegi tervikuna esemetuks. Kui liidu seadusandjal oleks olnud kavatsus luua üldist erandit kõigile sõidukitele, mis transpordivad tööalaselt kasutatavaid kaupu, siis ei oleks määruse nr 561/2006 artikli 13 lõige 1 piiranud erandit, mis oli ette nähtud spetsiifilise kategooria kaupade transportimiseks, vaid oleks lihtsalt viidanud tööalaselt kasutatavatele esemetele.

31 Pealegi muudaks mõiste „materjal" tõlgendus, mida A. M. Seeger pooldab, keeruliseks, kui mitte võimatuks selle eristamise mõistest „kaup", nagu seda korduvalt kasutati määruses nr 561/2006 ja eelkõige selle artikli 2 lõike 1 punktis a, artikli 4 punktis a ja artikli 10 lõikes 1.

32 Tegelikult sõltub määruse nr 561/2006 artikli 13 lõike 1 punkti d teises taandes ette nähtud erandi kohaldamine eelkõige transporditavate kaupade tüübist ega puuduta kõiki kaubasorte, isegi kui teised selles sättes ette nähtud tingimused on täidetud. Terminid „materjal", „seadmed" ja „masinad" märgivad seega kindlasti vaid üht osa kaupadest, mille transport jääb selle määruse kohaldamisalasse. Siit järeldub, et turukaubad jäävad selle piiranguga välja, nagu ka kaubad, mida lihtsalt ühest kohast teise transporditakse, ilma et neid töödeldaks, ümbertöödeldaks või kutsetegevuses kasutataks. Vastasel juhul ei võimaldaks mõiste „materjal" piirata nimetatud määruse artikli 13 lõikes 1 ette nähtud erandite kohaldamist, mis lõpuks kaotaks igasuguse vahe mõistete „materjal" ja „kaup" vahel.

33 Lisaks tuleb meelde tuletada ka seda, et määruse nr 561/2006 artikli 13 lõike 1 punkti d teise taande kohaldamise tingimusi tuleb tõlgendada kitsalt, kuna nimetatud säte kujutab endast erandit selle määruse artiklitest 5–9.

34 Selles osas tuleb rõhutada, et kui A. M. Seegeri pooldatud tõlgendusega mõistele „materjal" oleks nõustutud, laieneks määruse nr 561/2006 artikli 13 lõike 1 punkti d teises taandes esinev erand põhimõtteliselt kõigile kutsealaselt kasutatavatele kaupadele, mis kahjustaks aga selle määruse eesmärke, nimelt autoveosektori töötajate töötingimuste ja liiklusohutuse parandamist.

35 Niisugune tõlgendamine oleks pealegi vastuolus ka nimetatud määruse artikli 13 lõike 1 nõuetega, kuivõrd selline tõlgendus toob ühelt poolt kaasa selle, et suur arv juhte ei saa töötingimuste osas kaitset, nagu näeb ette määrus nr 561/2006.

36 Teiselt poolt oleks määruse nr 561/2006 artikli 13 lõike 1 punkti d teises taandes ette nähtud erandi niisuguse laiendamise tagajärg see, et suurt hulka sõidukeid saaksid hakata juhtima juhid, kes võivad niisiis seaduslikult mitu tundi ilma puhkamata sõidukit juhtida, mis kahjustaks aga tõsiselt liiklusohutuse parandamise eesmärki.

37 Selles osas tuleb samuti märkida, et määruse nr 561/2006 eesmärk on artikli 1 teise lause kohaselt muu hulgas aidata kaasa järelevalve ja haldussunni praktika parandamisele liikmesriikides ja põhjenduse 4 kohaselt ka kehtestada „selgemad ja lihtsamad eeskirjad, mis on nii veoettevõtjatele kui ka kontrolliasutustele kergemini mõistetavad, tõlgendatavad ja kohaldatavad".

38 Seega võib määruse nr 561/2006 artikli 13 lõike 1 punkti d teises taandes ette nähtud erandi laiendamine luua ebakindluse autoveosektori ja ametiasutuste jaoks, kes peavad sellele sektorile eeskirju kohaldama, ning võib tekitada raskusi nimetatud eeskirjade tõlgendamisel, kohaldamisel, täitmisel ja järelevalvel. See ei oleks vastuolus mitte ainult eelmises punktis nimetatud eesmärkidega, vaid ohustaks ka nimetatud määruse põhjenduses 13 ette nähtud sõidu kestust ja puhkeaega reguleerivate eeskirjade tõhusa ja ühetaolise kohaldamise eesmärgi saavutamist.

39 Lõpetuseks ei saa nõustuda ka A. M. Seegeri argumendiga, mille alusel on ta pakendeid käsitlevast siseriiklikust õigusnormist, mille eesmärk on keskkonna kaitsmine korduvkasutatavate pudelite kasutamise kaudu ning mis on kehtestanud teatavate pudelisse pandavate jookide jaoks tagatisraha, kohustatud osalema niisuguste pudelite kokkukogumise süsteemis, mille tõttu tühjade pudelite transportimine on tema äritegevuseks vajalik.

40 Selles osas tuleb märkida, et keskkonnakaitse valdkonda reguleerivast siseriiklikust õigusnormist tulenevast kohustusest – isegi kui see õigusnorm võtab üle mingis direktiivis ette nähtud kohustuse – ei piisa tähistamaks seda, et veini ja jookidega kaupleva ettevõtja poolt transporditavad tühjad pudelid jäävad mõiste „materjal" alla määruse nr 561/2006 artikli 13 lõike 1 punkti d teise taande tähenduses. Lisaks saaks selle argumendiga nõustuda vaid juhul, kui A. M. Seeger transpordiks üksnes tühje tagastatavaid pudeleid, mida aga ei ilmne Euroopa Kohtule esitatud toimikust.

41 Kõike eeltoodut arvesse võttes tuleb esitatud küsimusele vastata, et määruse nr 561/2006 artikli 13 lõike 1 punkti d teises taandes esinevat mõistet „materjal" tuleb tõlgendada nii, et selle hulka ei kuulu selline pakkematerjal nagu tühjad joogipudelid, mida transpordib veini ja jookidega kauplev ettevõtja, kes peab kauplust, varustab korra nädalas oma kliente ja kogub seejuures kokku tühja taara, et see oma hulgikaupmeestele viia.

Kohtukulud

42 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. märtsi 2006. aasta määruse (EÜ) nr 561/2006 (mis käsitleb teatavate autovedusid käsitlevate sotsiaalõigusnormide ühtlustamist ja millega muudetakse nõukogu määrusi (EMÜ) nr 3821/85 ja (EÜ)

nr 2135/98 ning tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrus (EMÜ) nr 3820/85) artikli 13 lõike 1 punkti d teises taandes esinevat mõistet „materjal" tuleb tõlgendada nii, et selle hulka ei kuulu selline pakkematerjal nagu tühjad joogipudelid, mida transpordib veini ja jookidega kauplev ettevõtja, kes peab kauplust, varustab korra nädalas oma kliente ja kogub seejuures kokku tühja taara, et see oma hulgikaupmeestele viia.

Allkirjad